

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om den sande Christendom

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 214. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1826_431_2-txt-shoot-idm2562.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Altsaa feilede da vore christne Fædre ligesaa lidt i at tillægge Pauli Lærdom apostolisk Gyldighed, som i at tillægge Apostlerne guddommelig Fuldmagt til at prædike den sande, uforanderlige Christendom, saa, naar de ingen særskildt Lærdom udledte af Pauli Breve, var det kun Ret, naar der ingen saadan findes; thi fandtes der en, da skulde den antages ligesaa fuldt, som om den udtrykkelig stod i 215Evangelierne. Nu er det imidlertid ikke vel tænkeligt, at flere Apostler, drevne af den samme Aand, kunde skrive for Menigheden, og dog En af dem føre en Lærdom, hvortil der intet Spor fandtes hos de Andre, og det er derfor ganske naturligt, at vi ingen ny Lærdom opdage hos Paulus, men det er derfor ingenlunde underligt, at vi hos ham finde en egen videre Udvikling og Forklaring af Troes-Sandheder; thi da hans Vidnesbyrd slet ikke forøger Sikkerheden paa hine Sandheder, maa der nødvendig være noget Andet, til hvis Redskab Aanden valgde ham som hellig Skribent, og der er jo kun to aandelige Ting, der ved Skrifter egenlig kan udbredes og meddeles, nemlig Kundskab og Indsigt, saa det er i sin Orden, at ligesom Apostel-Evangelierne give os, i et sammenhængende Vidnesbyrd, den fornødne christelige Kundskab, Apostel-Brevene meddele os saamange Brud-Stykker af christelig Erkjendelse, som Aanden fandt tjenligt. Saa synes mig, men hvem der synes anderledes, skal dog nødes til at indrømme, det er ikke christeligt at gaae i Rette med den Aand, der drev Apostlerne, enten om, hvorfor det kun er Brud-Stykker til en christelig Lære-Bygning, vi forefinde, eller hvorfor den ene Troes-Sandhed er udviklet og forklaret langt omhyggeligere end den Anden, og her at ville blive staaende ved den nærmeste Anledning til de fleste Apostel-Breve, er enten at nægte Apostlernes Kald til at være den hele store Menigheds Lærere, eller at bespotte den Aand, der styrede deres Pen, som deres Tunge, og maatte, hvis han var Guds og Sandhedens Aand, vel forstaae at tjene de første Christne saaledes, at den ganske Menighed var tjent dermed. Kun dette skal vi lære af Brevenes særdeles Anledninger og hele udvortes Skikkelse, at hvad der er stilet til visse Christne i Besynderlighed, kan ei være Alle nødvendigt, og at derfor de 216Christnes almindelige Troes-Bekjendelse, hverken i Udtryk eller særdeles Bestemmelser, maa sammensættes af Breve, der hverken fra Begyndelsen har været den hele Menighed bekjendte, eller, efter deres Natur, kan fattes af Andre, end Christne, der allerede ere komne til en vis Grad af christelig Udvikling og Erkjendelse, dog heller ikke heri have vore lutherske Fædre forseet sig, thi deres almindelige Troes-Bekjendelse var aldeles evangelisk, og deres Augsburgske Bekjendelse var kun for Lærerne, som de med Rette forudsatte, maatte være voxne i Aanden til at fatte alt det i Brevene, der for Saadanne er klart, og at Confessionen indskrænker sig dertil, er saa vist, at jeg ei engang ret veed, om der er nogen Bestemmelse, der ene har sin Grund i den paulinske Udvikling. Selv i Henseende til Nadveren, hvor man dog snarest kunde trænge til den paulinske Bestemthed, gaaer Confessionen ikke et Haars-Bred videre, end Herrens Ord hos Mathæus tilsige, og naar den i Bestemmelserne om Arve-Synden, den fri Villie, og Retfærdiggjørelsen af Troen alene, synes ene at støtte sig til Pauli Udvikling, har jeg i det Foregaaende viist, at det er langt mere tilsyneladende, end virkeligt, da det er Bestemmelser, hvis nødvendige Følge af den evangeliske Lærdom, enhver som forstaaer dem, maa kunne fatte, og som Christenhedens Lærere altsaa skulde indrømme, naar de fremsattes, om de saa end aldrig vare udtrykte af nogen Apostel!